

imod, at man medtog denne klassifikation; men medens den danske delegation under afstemningen fastholdt sin oprindelige indstilling, ændrede de norske og svenske delegationer standpunkt og stemte for, at gruppen blev taget med. Under 2. behandling af teksten enedes man dog i udvalget om at lade udtrykket »politiske« grupper udgå i art. 2, idet dette ansås at gøre konventionen acceptabel for et langt større antal stater.

Et amerikansk forslag om at medtage økonomiske grupper blev nedstemt; derimod vedtoges et svensk forslag om at indføje ordet »ethnical« (etnologisk) i opregningen af grupper.

Der fandt dernæst en debat sted om, hvorvidt art. 2 burde indeholde en fortegnelse over folkedrabshandlinger. Dette vedtoges med de nordiske landes tilslutning. Som en ny forbrydelse optoges på græsk forslag overførelse af børn fra en menneskegruppe til en anden ved tvang.

Udkastets art. 3 om såkaldt kulturelt folkedrab, der udfra et juridisk synspunkt måtte betragtes som ganske uhåndterligt og iøvrigt indeholdt en åbenbar urimelighed ved at betegne f. eks. kulturel forfølgelse overfor mindretal som folkedrab, blev efter en lang debat fjernet fra teksten. Den danske delegation bidrog ved sin deltagelse i debatten til at skabe et flertal mod denne artikel.

Artikel 3 i den endelige konvention, der angiver, hvilke handlinger der er strafbare, gav ligeledes anledning til langvarige drøftelser, især forsåvidt angik spørgsmålet om anstiftelse. Fra dansk side påpegede man navnlig det urimelige i, således som udkastet var formuleret, at straffe anstiftelse under private former, når anstiftelsen mislykkes. Indskrænkning til direkte og offentlig anstiftelse blev da også vedtaget.

Konventionens art. 4 (udkastets art. 5) rejste spørgsmålet om, hvorvidt der

foruden det personlige strafferetlige ansvar også skulle bestå et ansvar for staterne og regeringerne. Det blev navnlig fra britisk, belgisk og dansk side påpeget, at det personlige straffeansvar under de nuværende forhold, hvor oprettelsen af en almindelig international straffedomstol foreløbig er uigennemførlig, kun har ringe betydning og ikke vil føre til en effektiv bekæmpelse af forbrydelsen, da folkedrabsforbrydelsen i de fleste tilfælde vil foreligge i en sådan form, at en stat eller en regering er direkte skyldig, eller i hvert fald medansvarlig. Der måtte herefter kræves to ting, dels et personligt kriminelt ansvar for de nationale domstole, dels et statsansvar for en international domstol såvel med hensyn til den direkte forbrydelse som til forsømmelser af forfølgelse af forbrydere i landet.

Konventionens endelige tekst kan dog ikke siges fuldtud at tilfredsstille disse ønsker, idet den eneste bestemmelse om staternes ansvar for folkedrab er den i art. 9 optagne om, at »tvistigheder mellem de kontraherende parter om fortolkningen, anvendelsen og opfyldelsen af konventionen, herunder sådanne som angår en stats ansvar for folkedrab eller en af de andre i art. 3 nævnte handlinger, skal forelægges den mellemfolkelige domstol«. Imidlertid vedtoges der samtidig med konventionen en resolution (se bilag 14) om at pålægge kommissionen for mellemfolkelig ret at undersøge spørgsmålet om oprettelse af en mellemfolkelig kriminaldomstol. Denne resolution gennemførtes mod østblokkens protest såvel i udvalget som i forsamlingen.

Selve konventionen om folkedrab vedtoges enstemmigt af forsamlingene den 9. december 1948 med 55 stemmer (3 fra-værende) og åbnedes den 11. s. m. for underskrift.